

27. Sep. 1845

FACTS

Date:

27. Sep. 1845

Page number:

Dagbog F, side 103-107

TRANSCRIPTION

Rom 27 Sept. 45.

En dag i Campagnen.

Længe havde jeg ønsket at tilbringe en Dag i Campagnen, i denne underlige store Eensomhed, hvor kun Dyrene sees og en enkelt Bonde eller Campagnol, Alt Noget, som passer til Egnen. Jeg ønskede at see det i graat Veir, og da det saa [overstreget: endog] truende ud i Morges, saa tænkte jeg: hellere en vaad Trøie, end undvære dette Syn. Jeg gik ud alene, saae allerede inden Ponte Molle store Drifter af Heste, som kom ind til Byen, tegnede et lille Osteri, passerede Torre di Qvinto, hvor Veien bøiede og jeg fik Øie paa en svær Støvsky, hvoraf jeg spaaede mig noget Godt; og ganske rigtigt: snart saae jeg det var en Drift af det prægtige Hornqvæg. Campagnolen [overstreget: ba] der reed lidt forud, bad mig tage mig i vare, da Veien var smal og paa den ene Side havde en Bjergvæg, paa den •104• anden den sædvanlige Træindhegning, som følger alle Veiene her. Jeg krøb igjennem Sprosserne og stod nu i glad Forventning. Den forreste Oxe med et Par uhyre, vidtspændende Horn gjorde Holdt, saasnart den saae mig og strax derpaa omkring, fulgt af flere; men flere hundrede Kammerater pressede paa og Veien var ikke bredere, end at de maatte frem. Der var nu ikke andet for, end at beslutte sig til at passere min farlige Person, hvad de ogsaa gjorde i fuldt Fiirspring, og nu gik det, Store og Smaae, Tyre og Køer, Oxer og Kalve, Sorte og hvide, graa og rødlig gule – det var en Revu, der morede mig bedre end mangan Konge eller General, der seer [overstreget: paa] et Regiment defilere forbi. Tilsidst kom et par Campagnoler og en Hund, der dog ikke fandt mig sin Opmærksomhed værd. Disse Krabater skal her imellem være slemme, især naar man flygter for dem. – •105•

Længe hørte jeg Drønet i Jorden, mens jeg gik videre forbi en antik Grav, et andet Osteri og kom til et andet antikt Fragment som jeg tegnede. Derpaa endnu videre til et interessant Huus, hvoraf jeg ogsaa gjorde et Udkast¹. Til da havde jeg havt stille Graaveir, hvori Bjergene i det Fjerne viiste sig vidunderlig deiligt, jeg maa indrømme: Campagnen er det Deiligste, jeg har seet; saa stor, saa nobel saae jeg aldrig Naturen nogensteds; men Jyllands Heder skal til sin Tid give mig vel ikke saa riigt, men dog et kjærere Stof. Nu stak Solen lidt igjennem, og uhyre Sværme af Insekter omflagrede mig, saa jeg maatte blive rasende. Her saae jeg sex Plouge i Gang; det var et Syn, som dem der kommer Een for det indre Øie, naar man læser Homer. 4 Oxer jevnside under eet Aag for hver Ploug, som Kalen staaer paa, holdende sig ved et Stok der staaer i Veiret. Det var et mageløst Syn for en Dyremaler, som jeg nød fra en lille •106• Bro, som førte over en lille Bæk, der søgte hen til Tiberen, jeg hele Tiden havde ved Siden, men kun enkelte Gange skimtede fra den lave Vei. Her vendte jeg om, og snart blæste det voldsomt op, hvad ikke var gode Tegn; det var Middag og i Osteriet jeg havde passeret nød jeg lidt Ost og Brød med Viin

og Udsigt gjennem Døren til en Gruppe Campagnolheste der stode under nogle Træer. Her passerede en Snees Fruentimmer, Alle bærende store Sække paa Hovedet; de gjorde en prægtig Virkning, som de der skred frem mod den stærke Vind. En Kilde var der hvorved de fleeste et Øieblik standsede for i en meget ubeqvem Stilling at lædske dem. Nu gik jeg atter til Torre di Qvinto, bøiede der omkring til høire henimod Val di Pousino. I en Bæk saae jeg nok noget Graat, som jeg tænkte var Steen; men da jeg pludseligt sprang over Vandet •107• i Nærheden, foer disse Masser i Veiret, og jeg saae 6 Bøffler, der med Behag havde ligget i Leerpløre, hvoraf de vare farvede. Jeg kom netop til Indgangen af Poussins Dal, da Regnen begyndte, og nu maatte jeg med Brunels Støvler over Bakker og Dale, hvor jeg ikke var kjendt, gjennem høit, vaadt Græs, for at finde ud til Landeveien. Snart øsede det ned og mange Steder gjennemvaad søgte jeg ind i et Udhuus, hvor jeg tegnede et Udkast¹ af en af disse simple Plouge, der laae. Og nu gik det i stadig, tit voldsom Regn lige til Rom. Rosa bragte mig Druer og Brød, jeg klædte mig om, gik hen til Prof: Clausens², af hvilken Familie jeg havde ventet en hjerteligere Modtagelse, fordi jeg trængte dertil, var stiv og kjedsommelig og vist disse Mennesker til Gene, gik hjem og glæder mig nu ved Erindringen om en herlig Dag i Campagnen.

¹ Den kgl. Kobberstiksamling, KKSgb128.

² Teologen Henrik Nicolai Clausen (1793-1877) og hans hustru Birgitte Francisca Clausen, f. Swane (1797-1875) var sammen med hendes søster og tre af deres børn ankommet til Rom i september 1845 på en etårig udlandsrejse.

Rom 27 Sept. 45.

En dag i Campagneen.

Lange havde jeg ønsket at tilbringe en
dag i Campagneen, i mine inderlige
store Længsel, hvor kun Længsel sees
og en enkelt Børde eller Campagnal,
Alt Noget, som passer til Egnen. Jeg
ønskede at see det i graat Veir, og da det
saa endelig trængte ind i Mørket, saa
teenskte jeg hellere en vaad Trøie, end
indvære dette Lys. Jeg gik ind alene,
saa allerede inden Ponte Malle store
Drifter af Klude, som kom ind til Bjerg,
tegnede et lille Osteris, passerede Torre
di Quinto, hvor Viien bejdes og jeg
fik sig paa en rødt Støvsøj, hvoraf
jeg spæde mig noget Jæst; og ganske
nægtigt: maatte saa jeg det var en Drift
af det prægtige Alenings. Campagnalen
for der med lidt forud, bad mig tage mig
i vare, da Viien var smal og paa den
ene Side paa den og Bjergvej, paa den

anden den sødrlige Træindhegning,
som følger alle Vindene her. Jeg trådte igen
ind i Sprosserne og stod mig i glad For-
retning. Den første Oge med et
Par ætlinger, vidtspændende. Klara gjord
plødt, nærmest den røde mig og strøg
derpaa omkring, fulgt af flere; men
flere hundrede. Kammerater pressede paa
og toim Veiene var ikke bredere, end at
de maatte frem. Der var mig ikke andet
for, end at beslutte sig til at passere
min farlige Person, hvad de graa
gjorde i fuldt Finspring, og mig gik
Pott, Stene og Smæle, Tyne og Kæer, Oger
og Kalve, Lorte og Kilde, graa og rødlig
gule - det var en Jern, der nærmede mig
bedre end mange Kong eller General;
Der seer ~~paa~~ et Regiment defilere forbi.
Til sidst kom et Par Campagnolere og en
klund, der dog ikke fandt mig i en Op-
mærksomhed værd. Dine Traktater skal
her inddrages mere skæmmende, især naar man
flytter for dem.

Lønge hinte p Drønet i Jordun, mens p
 gik i Sule forbi en antik Grav, et an
 set Oftere og hem til et andet antikt
 Fragment som p tegned. Derpaa endnu
 videre til et interessant Klippe, hvoraf
 p spaa gjord. et Udskat. Til da haad
 p haat stille Gravene, hvor Bysgane
 i det Fjerne viste sig vidunderlig deilig,
 p maa indromme: Campagneu er det
 deiligste, p her ved; saa ster, saa udel
 saae p aldrig Naturen magnede; i men
 Jyllands kleder skal til sin Tid give mig
 vel ikke saa rigt, men dog. et kjædere Stof.
 Nu stak Salen lidt i gjenne, og vilde
 Sværme af Fugter omflaged. mig, saa
 p maatte blive oarsende. Men saae p se
 Pløige i Gang; det var et Lign, som den
 der kommer Løn for det indre Pris, naar
 man leser Plomer. H Oger jernides
 under eet Aag for hver Pløig, som Halen
 staaer paa, holdende sig ved et Stak der
 staaer i Vind. Det var et mageløst Lign
 for en Dyre-maler, som p med for en lille

Bre, som førte over en lille Bæk; der
 sejle hen til Tiberen, i hele Tiden
 havde ved siden, men kun enkelte Jange
 skientede fra den lave Vei. Her kom
 vi, og snart blæste det kold vent
 op, hvad ikke var godt Tegn; det var
 Midde af i Osteren i havde passeret
 med vi lidt Pot og Brød med Vin og
 Malt gjennem Løven til en Gruppe
 Campagnalkerte der stode under nogle
 Træer. Her passerede en Poes
 Fruentimmer, Alle hørende store
 Takke paa Hørdet; de gjorde en gureg
 til Viakning, som de der skred frem
 med den stærke Vind. En Hild, var der
 bevæget de fleste at G. elsk standrede
 for i en meget ubegrebet Stilling at
 lødte dem. Vi gik vi efter til
 Torre di Quinto, hvor de der om kring
 til hine hemmed Val di Ponsino.
 Den Bæk var vi nok noget fræt,
 som vi tænkte var Steen; men da
 vi pludseligt opvar og over Vandet

i Nærheden, paa disse Maarer i Veinet,
og paa 6 Piffler, der med Bihag
haand. ligger i Leersløis, hvorpaa de vare
farvede. Og kom ned og til Indgangen
af Ponsins Dal, da jeg nu begynde,
og nu maatte jeg med Brünels Støi
ler over Bakker og Dale, hvor jeg i Al-
der kjendte, gennem det, saadant Jæs,
for et find. ind til Landene. I snart
inde det med og mange Steder gennem
saad sejt jeg ind i et Måns, hvor jeg
togede et Måst af en af disse simple
Pløjer, der laar. Og nu gik det i
stadig, til voldsom Jeg nu lige til Rom.
Nu bragte mig Drue og Brød, og
kledte mig om, gik hen til Prof. Clausen,
af hvilken Familie jeg havde ventet en
hjerteligere Modtagelse, fordi jeg traante
Bortid, var stiv og hjedssommelig og vist
disse Mennesker til Jene, gik hjem
og glæder mig nu ved Erindringer om
en herlig Dag i Campagnaen.